

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 3Asan/9/2019  
Identifikačné číslo spisu: 1015201941  
Dátum vydania rozhodnutia: 17.10.2019  
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1015201941.1

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu (spravodajca) a sudcov Mgr. Viliama Pohančenika a JUDr. Anny Peťovskej, PhD., v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu): PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Pribinova 25, 824 96 Bratislava, právne zastúpený advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, Kubániho 16, 811 04 Bratislava, za ktorú koná konateľka JUDr. Andrea Cviková, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, 827 99 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0572/99/2013 zo dňa 22.09.2015, v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/259/2015-29 zo dňa 28.03.2018, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa (pôvodne žalobcu) proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/259/2015-29 zo dňa 28.03.2018 z a m i e t a.  
Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

### Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „SSP“) zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0572/99/2013 zo dňa 22.09.2015 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie“), ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. Zákona o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej aj len „správny poriadok“) zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Bratislave pre Bratislavský kraj č. P/0093/01/2013 zo dňa 14.06.2013 a toto rozhodnutie potvrdil.

2. Rozhodnutím Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Bratislave pre Bratislavský kraj č. P/0093/01/2013 zo dňa 14.06.2013, bola žalobcovi podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 250/2007 Z. z.“) uložená pokuta vo výške 5.000,- eur

z dôvodu, že došlo k porušeniu zákazu predávajúcim upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3 zákona č. 250/2007 Z. z. - žalobca v pozícii veriteľa uzatvoril so spotrebiteľom G. X. zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100001735, na základe ktorej mal v zmysle čl. 4.2 Zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFIREAL SLOVAKIA spol. s r.o. (obchodné meno žalobcu do 14.02.2008) spotrebiteľovi automaticky poskytnúť revolving po uhradení 24 splátok pri úvere so splatnosťou 42 a 48 mesiacov (t.j. po 19.07.2009). Žalobca poskytol spotrebiteľovi revolving po uhradení 40 splátok (dňa 23.12.2010) a následne odmietol akceptovať jeho žiadosť o ukončenie zmluvného vzťahu výpoveďou (výpoveď revolvingu) s odvolaním sa na čl. 4 Zmluvných podmienok, ktoré však sám porušil, čím spotrebiteľovi uprel právo na ochranu ekonomických záujmov, čím bol porušený § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 250/2007 Z. z.

3. Krajský súd zistil, že k porušeniu § 4 ods. 2 písm. b/ a § 3 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. a k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. došlo tým, že žalobca poskytol spotrebiteľovi revolving až po uhradení 40 splátok (dňa 23.12.2010) a následne odmietol akceptovať jeho žiadosť o ukončenie zmluvného vzťahu výpoveďou. Podľa krajského súdu si bol žalobca vedomý toho, že spotrebiteľ žiada o zrušenie (storno) poskytnutého revolvingu, najmä z dôvodu jeho okamžitého vrátenia, no nereagoval naň spôsobom určeným v zmluvných dojednaniach najmä s prihliadnutím na to, že sám znemožnil spotrebiteľovi včas požiadať o zrušenie revolvingu, keďže v čase, keď tak mohol podľa zmluvných dojednaní urobiť, mu žalobca ešte žiaden revolving neposkytol, a teda ani nebolo možné o jeho zrušenie požiadať (nemožno žiadať o zrušenie niečoho, čo v danom čase ešte neexistuje).

4. Ďalej krajský súd uviedol, že v oblasti správnych deliktov sa posudzuje spáchanie správneho deliktu bez ohľadu na zavinenie subjektu, ktorý porušil zákonnú povinnosť a ukladá sa mu sankcia za správny delikt, preto nemožno zavinenie zohľadniť ani pri ukladaní sankcie za správny delikt, pretože by sa to priečilo zmyslu samotných správnych deliktov. Zohľadnenie zavinenia ako aspektu na ukladanie sankcie za správny delikt zákonodarca v § 24 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. neurčil, tomuto záveru neodporuje ani demonštratívny výpočet kritérií na určenie výšky sankcie, a preto správne orgány oboch stupňov postupovali správne, keď pri určovaní výšky sankcie nezohľadnili aj zavinenie žalobcu ako subjektívnu stránku konania, ktorá je typická pre konanie fyzickej osoby (o čo v prípade žalobcu nejde, keďže je právnickou osobou). Výšku uloženej sankcie považoval vzhľadom na zistené skutočnosti za primeranú a správnym orgánom dostatočne odôvodnenú.

5. K námietke žalobcu o tom, že rozhodnutie žalovaného podpísala neoprávnená osoba krajský súd argumentoval poukazom na § 47 správneho poriadku s tým, že napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo nesporne vydané príslušným orgánom a obsahuje predpísané náležitosti stanovené v § 47 ods. 5 správneho poriadku.

6. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ v zastúpení advokátom včas kasačnú sťažnosť. Navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 462 SSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie a súčasne sťažovateľovi priznal nárok na náhradu trov kasačného konania.

7. Sťažovateľ použil v kasačnej sťažnosti totožné námietky ako v podanej správnej žalobe. Namietal nezákonnosť uloženej sankcie z dôvodu absencie protiprávneho konania a porušenia zákona v časti upravujúcej ukladanie sankcií. Pri výške uloženej sankcie neboli zohľadnené všetky okolnosti ani v tom rozsahu, ktorý zodpovedá ich demonštratívne výpočtu v zákone. Namietal, že krajský súd vo svojom rozhodnutí nezohľadnil, že medzi sťažovateľom a spotrebiteľom došlo k zrušeniu vyplateného revolvingu, čo predstavuje dôležitú skutočnosť pri posúdení výšky sankcie. Pri určovaní výšky sankcie správny orgán neprihliadal na žiadnu skutočnosť v prospech sťažovateľa.

8. Sťažovateľ ďalej tvrdil, že krajský súd sa nezaoberal a nevyhodnotil žalobnú námietku, že popis skutku, ktorý mal byť správnym deliktom, je nesprávny a nemá podklad vo vykonanom dokazovaní. Takéto nevysporiadanie sa s danou otázkou považoval za porušenie práva na súdnu ochranu. Nesprávnosť opísaného skutku spočívala v tom, že sa zamieňalo spojenie „zrušenie revolvingu“ a

„výpoveď revolvingu“. V prípade dlžníka sťažovateľa nešlo o výpoveď revolvingu, ale o zrušenie revolvingu. Sťažovateľ nespochybnil oneskorené vyplatenie revolvingu, ale popieral, že by sa dopustil toho, že by neakceptoval výpoveď revolvingu, pretože nikdy nebola podaná.

9. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril podaním zo dňa 11.01.2019, v ktorom navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok potvrdil a kasačnú sťažnosť ako neopodstatnenú zamietol. Žalovaný mal za to, že námietky uvedené sťažovateľom v odvolacom konaní, v súdnom konaní, ako aj v kasačnej sťažnosti sú neopodstatnené, nemajú vplyv na zodpovednosť sťažovateľa za zistený skutkový stav veci ani na riadne odôvodnenú výšku uloženej sankcie. Stotožnil sa s argumentáciou krajského súdu v napadnutom rozsudku a rovnako mal za to, že s námietkami predloženými sťažovateľom sa žalovaný podrobne zaoberal a svoje právne závery náležite odôvodnil.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk) (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a podľa § 461 SSP kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

11. Preskúmaním veci kasačný súd zistil, že sťažovateľ uviedol v kasačnej sťažnosti námietky, ktoré už boli uplatnené pred krajským súdom, s ktorými sa krajský súd v napadnutom rozsudku zaoberal, dostatočne vysporiadal, racionálne odôvodnil svoje úvahy a vyvodil správne skutkové závery, a preto sa kasačný súd v plnej miere stotožňuje s dôvodmi uvedenými v tomto rozsudku krajského súdu.

12. Kasačný súd konštatuje, že kľúčovou otázkou bolo posúdenie výšky uloženej sankcie. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného v časti uloženej sankcie kasačný súd považuje za zrozumiteľné a podrobné. Pri ukladaní pokuty žalovaný prihliadol na okolnosti viažuce sa na subjekt, na samotný skutok a jeho následok, na všetky štyri povinné hľadiská definované v § 24 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., teda na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti. Rovnako prihliadal najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť veci, dĺžku trvania protiprávneho stavu a jeho následky, charakter spotrebiteľskej zmluvy, mieru a rozsah, akým sťažovateľ upieral spotrebiteľovi právo na ochranu jeho ekonomických záujmov. Zohľadnil aj spoločenskú nebezpečnosť sankcionovaného konania, ktorá spočívala predovšetkým v zneužití dôvery spotrebiteľa. Pokuta v sume 5.000,- € je primeraná zisteným skutočnostiam, najmä k dopadu a negatívnym následkom pre spotrebiteľa a je uložená v dolnej hranici zákonnej sadzby (0,- € až 66.400,- €). K námietke sťažovateľa, že správny orgán neprihliadol pri určovaní výšky sankcie na žiadnu skutočnosť v prospech sťažovateľa kasačný súd uvádza, že správny orgán pri ukladaní výšky pokuty zväzil aj to, že sťažovateľ po určitom čase zrušil revolving, ale urobil tak až po opakovaných výzvach od spotrebiteľa, ktorý v nich poukázal na výpoveď zo zmluvy zo dňa 31.12.2010, vzhľadom na čo správny orgán neuložil pokutu v hornej hranici zákonnej sadzby. Z uvedených dôvodov je súhlasné stanovisko krajského súdu s napadnutým rozhodnutím žalovaného správne. Uložená sankcia je primeranou, citelnou a odrádzajúcou, teda takou, aká by mala podľa únievého spotrebiteľského práva byť a zároveň zodpovedá zistenému protiprávnemu stavu a charakteru porušenia zákona.

13. O trovách kasačného konania najvyšší súd rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP a contrario tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov kasačného konania z dôvodu neúspechu v kasačnom konaní a žalovanému právo na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

14. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.